

Дело C-334/20

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

23 юли 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

Veszprémi Törvényszék (Общ съд Веспрем, Унгария)

Дата на акта за преюдициално запитване:

20 юли 2020 г.

Жалбоподател:

Amper Metal Kft.

Ответник:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Дирекция „Жалби“ на Националната данъчна и митническа администрация, Унгария)

[...]

Veszprémi Törvényszék (Общ съд Веспрем, Унгария)

[...]

В административно данъчно производство, образувано по жалба на **Amper Metal Kft.** ([...] Дунауйварош, Унгария [...]), **жалбоподател**, срещу **Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága** (Дирекция „Жалби“ на Националната данъчна и митническа администрация, Унгария) ([...] Секешфехервар, Унгария [...]), **ответник**, Общият съд на Веспрем постанови следното

Определение

Настоящият съд [...] образува производство по отправяне на преюдициално запитване и поставя на Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси:

1. Трябва ли, или може ли член 168, буква а) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (наричана по-нататък „Директивата за ДДС“) да се тълкува в смисъл, че съгласно посочената разпоредба — предвид съдържащия се в нея глагол „се използват“ — не може да се откаже приспадане на ДДС за сделка, попадаща в приложното поле на Директивата за ДДС, с аргумента, че съгласно преценката на данъчния орган предоставената от издателя на фактурата услуга в рамките на сделка между независими участници не носи „изгода“ за облагаемите сделки на получателя на фактурата, доколкото:

- стойността на предоставената от издателя на фактурата услуга (реклама) е несъразмерна с изгодата (оборот/увеличение на оборота), произтичаща от същата тази услуга за нейния получател, или
- посочената услуга (реклама) не е генерирала никакъв оборот за получателя ѝ?

2. Трябва ли, или може ли член 168, буква а) от Директивата за ДДС да се тълкува в смисъл, че съгласно посочената разпоредба може да се откаже приспадане на ДДС за сделка, попадаща в приложното поле на Директивата, с аргумента, че съгласно преценката на данъчния орган стойността на предоставената от издателя на фактурата услуга в рамките на сделка между независими участници е несъразмерна, тъй като услугата (реклама) е скъпа, а цената за същата — прекомерна спрямо тази за друга или други взети за сравнение услуги?

[...] [вътрешноправни процесуални въпроси]

Мотиви

Факти

Производство пред първоинстанционния данъчен орган и постановеното от него решение

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fejér Megyei Adó- és Vámigazgatósága (Дирекция по данъчни и митнически въпроси на област Фейер към Националната данъчна и митническа администрация, Унгария; наричана по-нататък „първоинстанционният данъчен орган“) извършва проверка a posteriori на декларациите във връзка с ДДС за данъчния период от 1 януари до 31 декември 2014 г., в резултат на която постановява решение [...] (наричано по-нататък „решението на първоинстанционния данъчен орган“), с което установява разлика в дължимия от жалбоподателя в качеството му на данъчно задължено лице ДДС в общ размер на 12 960 000 HUF (форинта) — сума, приета изцяло за данъчно задължение. В резултат на това

първоинстанционният данъчен орган налага на жалбоподателя данъчна санкция в размер на 3 240 000 HUF (форинта) и му начислява лихви за забава в размер на 868 000 HUF (форинта), като го задължава да плати посочените суми.

В мотивите на решението си първоинстанционният данъчен орган твърди по отношение на фактите, че жалбоподателят е отчел като разходи сумите, посочени в общо 12 фактури, издадени от Sziget-Reklám Kft. през 2014 г., всяка от които за нетна сума от 4 000 000 HUF (форинта) и брутна сума от 5 080 000 HUF (форинта) след прилагане на ставка на ДДС от 27% , като е приспаднал съответния ДДС.

Съгласно договора за услуги и съвместна дейност, представен от жалбоподателя в хода на проверката на данъчния орган, Sziget-Reklám Kft. като доставчик на услугата се е задължил да постави рекламни знаци на възложителя, т.е. на жалбоподателя, с размери 30 x 10 см от двете страни на състезателния автомобил на определения от договорен партньор на доставчика на услугата състезател за изпитанията на Magyar Gyorsasági Bajnokság [автомобилно рали, провеждано в Унгария] през сезон 2014 г. Цената на услугата за целия срок на договора е била 48 000 000 HUF (форинта) плюс ДДС, заплащана между страните периодично.

Основавайки се на доказателствата по наказателната преписка, предоставена на разположение от Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél- Dunántúli Bűnügyi Igazgatósága (Дирекция по наказателноправни въпроси на област Южно Заддунавие към Националната данъчна и митническа администрация, Унгария), сред които събрани в хода на наказателното разследване заключения на вещи лица, специалисти в областта на данъците и данъчните задължения, както и на експерти по реклама, първоинстанционният данъчен орган достига, в резюме, до следните изводи по отношение на договора за услуги и съвместна дейност, сключен между жалбоподателя и Sziget-Reklám Kft., въз основа на който са издадени фактурите:

- възнаграждението в размер на 48 000 000 HUF (форинта) плюс ДДС е неоснователно завишено, доколкото договор за същата услуга е сключван на по-ниска цена;
- целта на договора е измамна, тъй като почти липсва реална престация при предлаганата услуга;
- стойността на договора е също така непропорционално завишена, тъй като разходът не води до получаване на каквато и да било рекламна стойност или до търговски резултат; жалбоподателят е можел да получи реалната рекламна стойност при много по-малък разход;
- специалистите знаят как да точно да разпознават потенциалните клиенти или възложители сред евентуалните търговски партньори

— заводи за хартия, цехове за горещо валцуване и други промишлени съоръжения; ако обаче не знаят как, никаква реклама не може да реши проблема, тъй като клиентите не вземат решения въз основа на реклами върху автомобили, а примерно, в зависимост от цената, качеството, срока за доставка или гъвкавите условия за плащане. Следователно може да се приеме, че е можело предварително да се знае, че тези разходи са фактори, предизвикващи загуби, от които не би могло да се очаква никакво увеличение на търговския резултат.

Предвид изложените съображения и основавайки се на заключенията на вещите лица, първоинстанционният данъчен орган приема, че рекламната услуга върху спортни автомобили, фактурирана на жалбоподателя от Sziget-Reklám Kft., не представлява разход, свързан с генериращата приходи и подлежаща на данъчно облагане дейност на жалбоподателя.

В тази връзка, първоинстанционният данъчен орган се позовава на следните законови разпоредби:

Член 119, параграф 1 от Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Закон CXXVII от 2007 г. за данъка върху добавената стойност; наричан по-нататък „Законът за ДДС), съгласно който, освен ако в този закон не е предвидено друго, правото на приспадане на данъка възниква, когато трябва да се определи дължимият данък, съответстващ на данъка, начислен по получени доставки (член 120), включително в случаите, когато изчисляването на този данък се извършва по реда на член 196/B, параграф 2, буква а).

Член 120, буква а) от Закона за ДДС, съгласно който, доколкото данъчнозадълженото лице, действащо в това си качество, използва или оползотворява по друг начин стоките или услугите за целите на извършваните от него облагаеми доставки на стоки или услуги, то има правото да приспадне от данъчното си задължение данъка, който му е начислен от всяко друго данъчнозадължено лице — включително лица и организации, подлежащи на облагане с опростен корпоративен данък — във връзка с придобиването на стоките или използването на услугите.

Член 8, параграф 1, буква d) от a társasági adóról és az osztalék adóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (Закон № LXXXI от 1996 г. за корпоративния данък и дивидентите); наричан по-нататък „Закон за корпоративния данък и дивидентите“), съгласно който към резултата преди облагане се прибавят сумите, отчетени като разходи или разноски и приложени при намаляването на този резултат — включително амортизацията поради обезценка на дълготрайни материални или нематериални активи — които нямат връзка с търговската дейност или с дейността, генерираща приходи, по-специално съгласно предвиденото в приложение № 3.

Съгласно приложение № 3, точка 4 от Закона за корпоративния данък и дивидентите, [за целите на член 8, параграф 1, буква d) не се считат за разходи или разноски, извършени в интерес на търговската дейност, по-специално:] насрещната престация (цялостна или частична) за услуга, която надвишава 200 000 HUF (форинта) без ДДС, когато обстоятелствата (като например, търговската дейност на данъчнозадълженото лице, неговият оборот, характерът на услугата или насрещната престация за нея) позволяват да се направи категоричен извод, че прибавянето до тази услуга противоречи на изискванията за разумно управление; насрещните престации за услуги, получени от същото лице на същото основание за една данъчна година, се вземат предвид заедно.

Що се отнася до последната разпоредба и определението за разумно управление, първоинстанционният данъчен орган посочва, че Законът за корпоративния данък и дивидентите не съдържа определение за подобно понятие, поради което съдържанието на това изискване трябва да се изведе от относимата съдебна практика. Тълкуването на изискването за разумно управление от гледна точка на данъчното право не съответства изцяло на съдържанието на този основен принцип от гледна точка на гражданското право, който също е развит в съдебната практика. Съгласно установената съдебна практика по дела в областта на данъчното право, за да се приеме, че са налице разумно управление и отношение към дейността, генерираща приходи, трябва да се установят две обстоятелства:

- преди всичко, че сделката, по която е извършено плащането, действително е осъществена, както и че конкретната услуга и следователно плащането на съответната насрещна престация са свързани с търговската или с генериращата приходи дейност на данъчнозадълженото лице;
- освен това, трябва да се провери дали направеният разход не е бил явно и непропорционално завишен.

В това отношение първоинстанционният данъчен орган приема, че поставянето на стикерите, т.е. на рекламата върху състезателни автомобили, участващи в автомобилното състезание, е осъществено, но че — както категорично се потвърждава в съответните заключения на вещи лица — сделката не е довела до никаква изгода за жалбоподателя, поради което не е свързана с дейността, генерираща приходи. Освен това, насрещната престация за получената от жалбоподателя рекламна услуга непропорционално е надвишавала обичайната пазарна цена, поради което е приета за противоречаща на изискването за разумно управление.

Въз основа на изложените съображения първоинстанционният данъчен орган приема, че услугата, отчетена като разход, не е разумна от икономическа гледна точка, не може да бъде свързана с търговската или генериращата приходи дейност на жалбоподателя и съгласно заключенията

на вещите лица няма рекламна стойност, поради което, на основание посочените по-горе законови разпоредби ДДС, посочен в издадените за нея фактури, не подлежи на приспадане. Ето защо, с оглед на наличните данни, посоченият орган приема, че жалбоподателят, в качеството си на данъчнозадължено лице, е приспаднал неправомерно ДДС, посочен в издадените от Sziget-Reklám Kft. фактури, доколкото съгласно член 120, буква а) от Закона за ДДС не е имал право да приспада начисления ДДС въз основа на оправдателните документи за услуга, която не е имала никаква стойност от гледна точка на дейността, генерираща приходи.

Така първоинстанционният данъчен орган определя, че жалбоподателят е задължен за ДДС, посочен в данъчната му декларация като подлежащ на приспадане данък, платен за получената от Sziget-Reklám Kft. услуга, тъй като приема, че той произтича от фактури, издадени във връзка с разходи, които не са извършени в интерес на предприятието.

Производството пред второинстанционния данъчен орган и постановеното от него решение

След подадена от жалбоподателя жалба по административен ред, ответникът, действайки в качеството си на второинстанционен данъчен орган, потвърждава решението на първоинстанционния данъчен орган с решение [...] от 9 януари 2019 г. (наричано по-нататък „второинстанционното решение“).

Съгласно мотивите на второинстанционното решение първоинстанционният данъчен орган правилно е приел, че жалбоподателят, в качеството си на данъчнозадължено лице, неправомерно е приспаднал ДДС, включен в спорните фактури, издадени от Sziget-Reklám Kft., тъй като заключенията на вещите лица категорично потвърждават, че що се отнася до възлагането на спорната услуга, управлението не е било разумно. От това следва, че съгласно предвиденото в член 120 от Закона за ДДС, жалбоподателят не е имал право да приспада ДДС, начислен на базата на оправдателни документи за услуга, която не е имала никаква стойност от гледна точка на дейността, генерираща приходи. Ето защо, според второинстанционния данъчен орган, няма основание решението на първоинстанционния данъчен орган да бъде счетено за незаконосъобразно, доколкото с него е определено, че жалбоподателят е задължен ДДС, включен в данъчната декларация като подлежащ на приспадане данък, платен по получените от Sziget-Reklám Kft. фактури, издадени във връзка с разходи, които не са извършени в интерес на предприятието.

Предмет на подадената по съдебен ред жалба

В жалбата си пред съда жалбоподателят иска решенията на първоинстанционния и на второинстанционния данъчен орган да бъдат

обявени за незаконосъобразни и отменени. Оспорва изцяло посочените решения по отношение както на правната обосновка, така и на сумите.

Според него критериите, възприети от ответника — а именно, че разходите му за реклама не са разумни, не водят до никакъв търговски резултат, нямат действителна рекламна стойност и не са включени в обхвата на дейността, генерираща приходи — са изцяло неотнормисими спрямо възможността да се упражни правото на приспадане на ДДС, тъй като подобен подход противоречи изцяло на основните принципи, на които се основава системата на данъка върху добавената стойност.

В това отношение, във връзка с правото на приспадане на данъка се позовава на няколко решения на Съда на Европейския съюз: по дело C-107/10 (Енел Марица Изток 3), т. 32; по дело C-324/11 (Tóth), т. 23, 24 и 25; и по дело C-376/02 (Goed Wonen), т. 26.

Освен това, жалбоподателят се позовава по-специално на решение на Съда, постановено по дело C-317/94 (Elida Gibbs), т. 26 и 27, като посочва също, че мотивите на това решение са потвърдени с няколко други решения на Съда (като тези по дело C-285/10, т. 28 и по съединени дела C-249/12 и C-250/12, т. 33). Въз основа на съдържанието на посочените решения той счита за безспорно, че данъчната основа се формира от насрещната престация, която продавачът реално получава за конкретна сделка, т.е., че ответникът неоснователно се позовава на „несъразмерната стойност“ като обстоятелство, обосноваващо отказа да се признае правото на приспадане.

Жалбоподателят подчертава, че съгласно точки 43 и 44 от решение на Съда, постановено по дело C-118/11, общата система на ДДС цели да гарантира пълна неутралност на данъчната тежест върху всички икономически дейности, независимо от техните цели или резултати, при условие че дейностите по принцип подлежат на облагане с ДДС.

Освен на посочените решения, жалбоподателят се позовава и на цитираните по-долу точки от следните решения: по дело 230/87 (Naturally Yours Cosmetics), т. 16; по дело 154/80 (Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats), т. 13; по дело C-126/88 (Boots Company), т. 19; по дело C-258/95 (Fillibeck), т. 13; по дело C-404/99 (Комисия/Франция), т. 38; по дело C-412/03 (Hotel Scandic Gåsabäck), т. 21; и по съединени дела C-621/10 и C-129/11 (Болкан енд Сий пропъртис), т. 43 и 44.

Въз основа на изложеното жалбоподателят счита, че правото на приспадане на ДДС може да бъде упражнено, включително когато извършеният от данъчнозадълженото лице разход не е бил разумен нито икономически ефективен. Жалбоподателят подчертава, че в разглеждания случай данъкът му е бил начислен, тъй като е платил по банков път на Sziget-Reklám Kft. ДДС, посочен в издадените от това дружество фактури. Посочва, че правото му да приспадне данъка е гарантирано в член 119, параграф 1 от Закона за

ДДС, съгласно който правото на приспадане на данъка възниква, когато трябва да се определи дължимият данък, съответстващ на данъка, начислен по получени доставки (член 120).

Според жалбоподателя е ясно, че изискването за „оползотворява[не] по друг начин“, залегнало в член 120, буква а) от Закона за ДДС — което, освен това, предполага, че правото на приспадане може да бъде упражнено само когато договорената услуга води до някаква изгода за данъчнозадълженото лице, която може да бъде доказана чрез цифрово изражение по партиди — противоречи на общностното законодателство и следователно, в съответствие с принципите на върховенство на общностното право и на сближаване на законодателствата, същото представлява допълнително условие, което е неприложимо.

Становище на ответника

В писмения си отговор ответникът моли подадената по съдебен ред жалба да бъде отхвърлена, като защитава правния критерий, изложен в мотивите на обжалваното решение.

Ответникът продължава да счита, че разходът във връзка със спорните фактури е явно и непропорционално завишен и че услугата, отчетена като разход, е неразумна от икономическа гледна точка, не може да бъде свързана с търговската дейност или с дейността, генерираща приходи, и съгласно заключенията на вещите лица, нейната рекламна стойност е нулева. В това отношение ответникът посочва, че изхождайки от отчета за приходите на търговското дружество жалбоподател за няколко финансови години, от характеристиките и местния характер на услугата, която това дружество предлага на пазара, и от представата за тази услуга, която дава интернет страницата му, участващите в разследването вещи лица са достигнали до извода, че евентуалните търговски партньори на жалбоподателя не са склонни да придобиват потребителски стоки на базата на емоционални решения. Всъщност, жалбоподателят осъществява дейност в сектора на електроинсталациите, а когато става въпрос за по-големи проекти, възлагането на поръчки от страна на непрофесионалисти е изключено. В процеса на избор на търговски партньор решаващи фактори са цената и условията на плащане и доставка. В случая на жалбоподателя резултатите не показват съответните разходи да са довели до някаква изгода, поради което и в двете заключения на вещи лица е прието, че появата на фирмата на дружеството жалбоподател върху стикери, поставени върху участващи в състезание автомобили, не е имала никаква стойност.

Ето защо ответникът счита, че не е нарушил основния принцип на системата на данъка върху добавената стойност, тъй като обстоятелствата, посочени в подадената по съдебен ред жалба — неразумният характер и липсата на рекламна стойност и на връзка с дейността, генерираща приходи —

действително са относими в рамките на преценката за незаконосъобразността на упражняването на право на приспадане.

Поради това, според ответника, тезата на жалбоподателя, че правото на приспадане на ДДС може да бъде упражнено включително когато извършеният от данъчнозадълженото лице разход не е нито разумен, нито икономически ефективен, е напълно погрешна. Ответникът подчертава, че липсата на икономическа целесъобразност е пречка за упражняването на правото на приспадане на ДДС и че нереалната насрещна престация предполага също и неправдоподобност на съдържанието на съответната фактура. За целите на законосъобразното приспадане на данъка трябва да съществува непосредствена и пряка връзка между придобиването и облагаемата икономическа дейност, при липса на каквато правото на приспадане не може да бъде упражнено.

Ответникът посочва също, че член 80, параграф 1 от Директивата за ДДС определя недвусмислено и изчерпателно условията, които трябва да са изпълнени, за да може държавата членка да предвиди в своето законодателство възможност за корекция на данъчната основа на дадена доставка. Това означава, че когато данъчната основа е нереална, законодателството на държавите членки може да предвижда извършването на корекции на данъчната основа, отразена в съответната фактура, какъвто е разглежданият случай.

Правна уредба

1. Правото на Съюза

Член 168, буква а) от Директивата за ДДС предвижда, че доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава членка, в която извършва тези сделки, да приспадне от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати, дължимия или платен ДДС в тази държава членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице.

Член 80, параграф 1 от Директивата за ДДС: „За да се предотврати неплащането или избягването на данъци, държавите членки могат да вземат мерки, за да гарантират, че по отношение на доставката на стоки или услуги на бенефициери, с които съществуват семейни или други близки лични връзки, връзки по управлението, собствеността, членството, финансови или юридически връзки, както са определени от държавата членка, данъчната основа е пазарната стойност на операцията в следните случаи:

- а) когато насрещната престация е по-ниска от пазарната цена и получателят на доставката няма пълно право на приспадане по членове 167—171 и 173—177;
- б) когато насрещната престация е по-ниска от пазарната цена и доставчикът няма пълно право на приспадане по членове 167—171 и членове 173—177 и доставката подлежи на освобождаване по членове 132, 135, 136, 371, 375, 376, 377, 378, параграф 2, 379, параграф 2 или членове 380—390в;
- с) когато насрещната престация е по-висока от пазарната цена и доставчикът няма пълно право на приспадане по членове 167—171 и членове 173—177.

За целите на първата алинея юридическите връзки могат да обхващат взаимоотношението между работодател и наето лице, или семейството на наетото лице, или други тясно свързани лица“.

2. Унгарското право

Законовите разпоредби, цитирани по-горе при изложението на фактите:

Член 119, параграф 1 от Закона за ДДС, съгласно който, освен ако в този закон не е предвидено друго, правото на приспадане на данъка възниква, когато трябва да се определи дължимият данък, съответстващ на данъка, начислен по получени доставки (член 120), включително в случаите, когато изчисляването на този данък се извършва по реда на член 196/В, параграф 2, буква а).

Член 120, буква а) от Закона за ДДС, съгласно който, доколкото данъчнозадълженото лице, действащо в това си качество, използва или оползотворява по друг начин стоките или услугите за целите на извършваните от него облагаеми доставки на стоки или услуги, то има правото да приспадне от данъчното си задължение данъка, който му е начислен от всяко друго данъчнозадължено лице — включително лица и организации, подлежащи на облагане с опростен корпоративен данък — във връзка с придобиването на стоките или използването на услугите.

Член 8, параграф 1, буква d) от Закона за корпоративния данък и дивидентите, съгласно който към резултата преди облагане се прибавят сумите, отчетени като разходи или разноски и приложени при намаляването на този резултат — включително амортизацията поради обезценка на дълготрайни материални или нематериални активи — които нямат връзка с търговската дейност или с дейността, генерираща приходи, по-специално съгласно предвиденото в приложение № 3.

Приложение № 3, точка 4 от Закона за корпоративния данък и дивидентите: За целите на член 8, параграф 1, буква d) не се считат за разходи или

разноски, извършени в интерес на търговската дейност, по-специално: насрещната престация (цялостна или частична) за услуга, която надвишава сумата от 200 000 HUF (форинта) без ДДС, когато обстоятелствата (като например, търговската дейност на данъчнозадълженото лице, неговият оборот, характерът на услугата или насрещната престация за нея) позволяват да се направи категоричен извод, че прибягването до тази услуга противоречи на изискванията за разумно управление; насрещните престации за услуги, получени от същото лице на същото основание за една данъчна година, се вземат предвид заедно.

Мотиви за поставените от запитващата юрисдикция въпроси

Както жалбоподателят посочва, от основно значение в разглеждания случай е да се отговори на въпроса дали за данъчнозадължено лице, което извършва само една облагаема дейност, възниква право на приспадане единствено когато това лице може да докаже с обективни и конкретни данни „изгодата“ от услугата, която му се предоставя (в случая — рекламна услуга).

Според запитващата юрисдикция посоченият въпрос придобива съществена важност в разглеждания случай, отчитайки също така обстоятелството, че по отношение на правото на приспадане в член 168, буква а) от Директивата за ДДС се съдържа единствено думата „използва“, докато, за разлика от тази разпоредба, в член 120, буква а) от Закона за ДДС, наред с думата „използва“ е употребена думата „оползотворява“, а в унгарския език „оползотворяване“ означава резултатно използване, ефективно и рентабилно използване.

В светлината на изложеното за решаването на спора при всички положения е необходимо да се изясни: дали от гледна точка на възможността за приспадане на данъка генерирането на приходи и доказуемата рентабилност — и следователно изгодата — трябва да се считат за обхванати от понятието „използване“, употребено в Директивата за ДДС, т.е., дали представляват необходимо условие за материализиране на „използването“ за целите на член 168, параграф а) от Директивата за ДДС; ето защо, поисканото от запитващата юрисдикция тълкуване на правото на Съюза има връзка с действителността и с предмета на спора в главното производство.

Решенията на Съда или частите от тях, на които жалбоподателят се позовава, не отговарят конкретно на този въпрос, нито го засягат. В точка 32 от решение по дело C-107/10 се посочва, че правото на приспадане се упражнява незабавно по отношение на всички начислени по получените доставки данъци; като цяло, същото е постановено в точка 24 от решение по дело C-324/11, чийто предмет е принципът на данъчна неутралност. Точка 26 от решение по дело C-376/02 и точка 43 от решение по дело C-118/11 отново се отнасят за принципа на данъчна неутралност. Решенията пък по

дела C-317/94 (Elida Gibbs) и C-285/10, по съединени дела C-249/12 и C-250/12, по дело C-412/03 и по съединени дела C-621/10 и C-129/11 се произнасят по облагаемата основа, като признават субективния характер на същата. (От друга страна, решенията по дела 154/80, 230/87, C-126/88, C-258/95 и C-404/99, предвид датите на тяхното произнасяне — 5 февруари 1981 г., 23 ноември 1988 г., 27 март 1990 г., 16 октомври 1997 г. и 29 март 2001 г. — логично все още не се отнасят до Директивата за ДДС).

Ето защо според запитващата юрисдикция отговорите на поставените в настоящото определение преюдициални въпроси не могат да бъдат изведени от цитираните от жалбоподателя решения, тъй като предметът на производствата е различен.

С оглед на всичко изложено, запитващата юрисдикция достига до извода, че за решаването на спора е необходимо да бъде образувано производство по преюдициално запитване пред Съда [...] [вътрешноправни процесуални въпроси]

Веспрем, 20 юли 2020 г.

[...] [подписи]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ